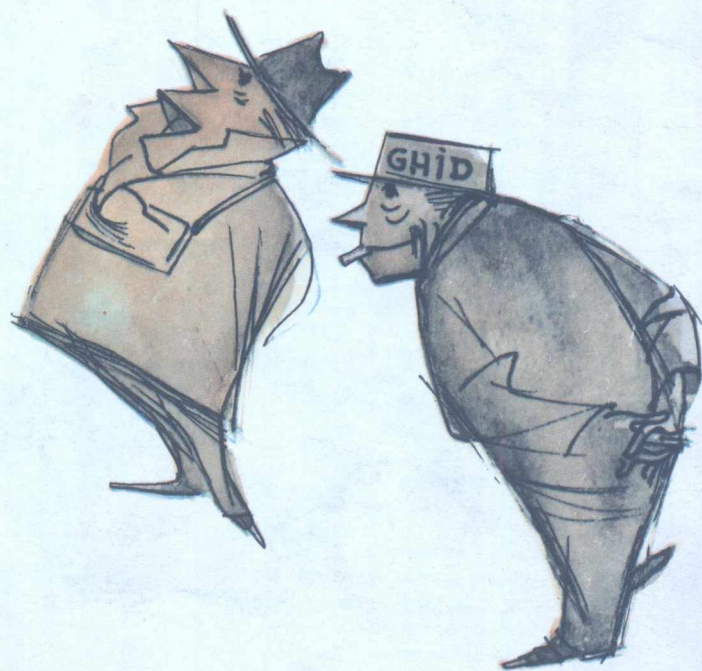


Legea McCarran lovește nu numai în Partidul Comunist din S.U.A.-ci și în toate organizațiile cu caracter progresist și democratic.

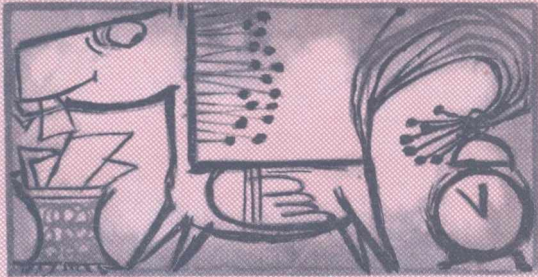
Biblioteca Centrală
Regiunea
Hunedoara-Deva



STATUIA LIBERTĂȚII

- Fidias...?
- Nu! McCarran!

PROGRAM



„CREATOR”

Vreau să mă țin de-acest program
Alcătuind la miligram.
M-am hotărât neapărat
Să fiu activ și ordonat
Căci lumea spune despre mine
(Colegi, prieteni și vecine)
Cu oarecare-ngrijorare
Cum e-aș munci cam la-ntimplare.
De pildă, cînd ar trebui
Să scriu, spun dinșii, poezii
Cerute pentru-a doua zi,
Eu, prins de-o diletantă febră,
Rezolv probleme de algebră
Cu combinații și permutări,
Fumînd vreo treizeci de țigări,
Iar versuri cizelez în gînd
Mă rog exact în timpul cînd
Un vorbitor dezbate-n sală
O temă redacțională.
E foarte grav, într-adevăr,
Și m-am decis să mă desbăr
De-această desorganizare
A muncii mele creatoare.
Deci deșteptarea: ora șapte,
Șapte și-un sfert: cafea cu lapte
(Că unt, eventual cu-un ou),
La opt precis sînt la birou.
Plîdă la nouă dimineața
Fac cunoștință cu viața,
Citind atent și cu răbdare
Articolele din ziare.
Documentat în acest fel
Voi scrie zilnic un rondel
Sau un sonet (ad-libitum)
Cu care-n patru luni de zile
Voi strînge sigur de-un volum
De-o sutădouăzeci de file.
Nu poate să mai meargă-apa:
Toți scot volume și eu ba!
Urmează chestiuni curente
Mai mult sau mai puțin urgente.
Ședințe, șpalturi, telefoane,
Redactori cu sau fără toane
Și debutanși cam plini de ei...
Acestea plin' la ora trei.

Pentru idei originale
Acasă voi citi agale
Cotidian din Caragiale
Fiind acesta autorul
Ce îmi fortifică umorul
Și mă determină ades
Să-ncerc o piesă de succes...

De la opt seara plin' la zece
Voi observa cum se petrece,
Voi circula deci prin localuri
Pe la chermese, pe la baluri,
Sudlîndu-mă (nu-mi va fi greu)
Cu oamenii din jurul meu
Ca să-i pricep și să-i descriu
(Aci pot sta chiar mai tîrziu).
Acest program înnoitor
Îmi va da spirit creator.
Și dacă tot nu voi putea
Cu acest orar să fac ceva
Mărturisesc că nu mai știu
Ce-anume trebuie să fac
Să fiu redacției pe plac.
Poate... să mă apuc să scriu.

MIRCEA PAVELESCU

La grădina



Ilustrație de NELL COBAR

— Bună ziua!
— Vă salut!
— Nu vă supărați, am
că aici, la Băneasa, este
dină zoologică formidabilă
știți pe unde e?
— Chiar aici! Pofțiți!
— Aoleu, chiar aici? U
ment! Ce fel de animale
— Sălbatice!
— Foarte sălbatice, or
mai domolit?
— Ce să se domolească
sălbatice!
— Care va să zică, dacă
rup!
— Rup!
— I-auzi, dom'le! Inter
Și cam ce mîncăc?
— Păi, carne!
— De care?
— De vită!
— Dar de om?
— Ei, asta-i! Păi cine
— Nu, dar zic așa, dacă
și-i ieși înainte tocmai c
el ora de frustuc, ce face
— Te...
— I-auzi, dom'le! Inte
— Pofțiți!
— Stai nițel! La ce o
dumnealor masa?
— La 12! Pofțiți!
— Ce vorbești? Nu ve
douăsprezece fără cinci?
— Ei și?
— Cum ei și? Vrei să mă
acasă halcă?
— Dar sînt închise, to
în cuști!
— Și cine are cheia?
— Paznicul!
— Și dacă a uitat să
o cușcă?
— Cum o să uite?
— Foarte bine! Eu de
nu uit să-mi închid sertar
birou?
— Păi ce, dumneata
sertar fiare?

CU SĂNIUTA

Desene de T. PALL



— Ești sigur că-i bătatul directorului?!



Zoologică

— Eu n-am, dar el are! Și vorba aia, numai cine nu muncește, nu greșeste! Și dacă greșeste asta cu un tigru? Sînt eu elul doi? Sînt!

— N-aveți grijă, tovarășe, poftiți!

— Stai, stai... Care va să zică aveți numai sălbatice?

— Da!

— Dar ceva mai domestice, nimic?

— Păi, dacă-i grădină zoologică?

— Ei și? Să ai și dumneata acolo un cîine, o pisică, o oaie, l-astea mai de treabă, nu să te uiți la ele și să-ți crească teniunea!

— E grădină zoologică, tovarășe!

— Și ce? Cîinele nu face parte din zoologie? L-ai trecut dumneata la electro-mecanică?

— Tovarășe, intrați fără grijă!...

— Un moment! Ce sortimente aveți?

— Păi, de toate! Lei, urși, pantere, lupi, șacali, hiene, tigri...

— Bravo, dom'le! Umblu de o lună după o pereche de șireturi și nu-s! În schimb, tigri cu cuiumul!

— Ce să facem cu șireturi la grădina zoologică? Încercați la magazin...

— Mai curînd găsesc pantere la magazin decît șireturi!... Dar ascultă, de ce nu le dresează, rate?

— Cum adică?

— Păi să le dreseze ca să înțelegă de vorbă! Să le spuie „hop” și să se culce!

— Asta la circ!

— Și adică aici n-are voie mul să se uite liniștit? Sînteți omozi, asta-i! Nu vezi? Eu intru, mă uit, el scoate o labă și harșt, porție!

— Nu vă poate atinge!

— Da, da, joacă-te dumneată cu lei că eu nu mă joc! Dacă nu i-ați dresat, măcar să-i fi împăiat!

— Păi, tovarășe, după ce s-au căznit oamenii să-i prindă vii, noi să-i împăiem?

— Și de ce a trebuit neapărat să-i aducă vii? Morți nu puteau să-i aducă? Totul e să-l văd cum arată, nu cum mă rupe! Asta-i, cînd se exagerează! Ce, el dacă mă vînează pe mine, mă vînează viu? Mă înghite pînă la pălărie!

— Tovarășe, aici e grădină zoologică! Animale împăiate vedeți la muzeu! Dar eu vă asigur că nu trebuie să aveți nici o grijă!...

— Bine, bine! Ia spune, sînt răi, turbații ăștia?

— Răi!

— Care-s mai răi?

— Tigrii!

— Zău?

— Da! ăștia au și niște colți uriași, au o forță teribilă, sînt extrem de cruzi și foarte violenți...

— Păi, de ce ați adus tocmai bandiții ăștia de tigri, tovarășe, aici la doi pași de București? Trebuia să-i fi lăsat acolo în jungla lor să se mănince între ei, criminalii! Eu înțeleg animale sălbatice, dar să aduci chiar asemenea asasini, dă-o dracului!

Bine le face cine-i face blană! Ia ascultă, de acolo, din cușcă, unde sînt ei pot ajunge pînă aici unde stăm noi?

— Nu că-s închiși!

— Dar dacă scapă?

— Dacă scapă pot!

— Ce vorbești, dom'le? Adio! Am luat autobuzul!

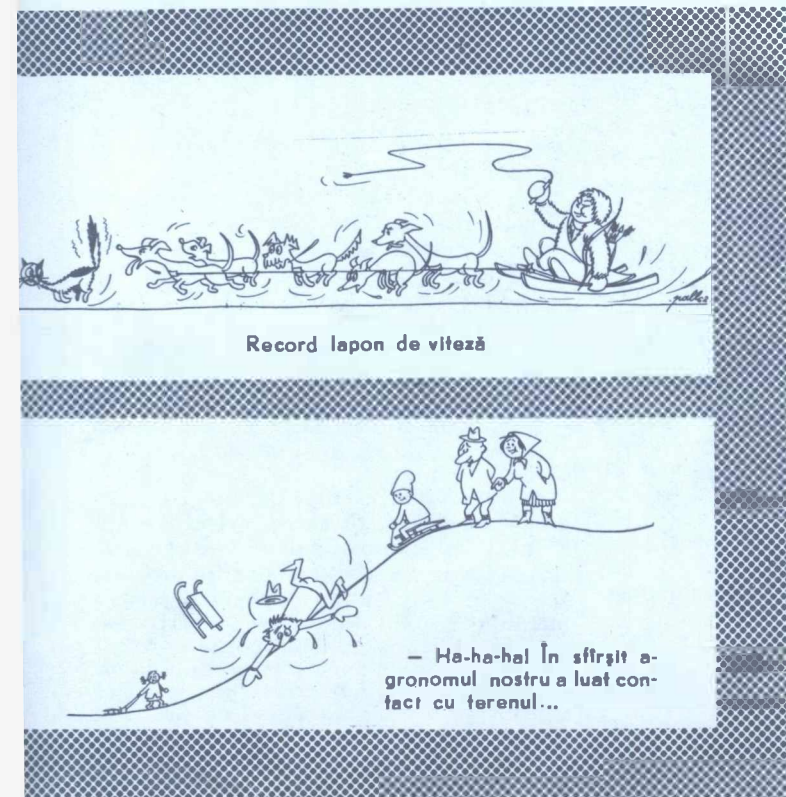
— Nu mai intrați să vedeți tigrii?

— Lasă că mă duc la „Raidul vărgat”! Oricum, ăla-i film, nu-i grădină zoologică!

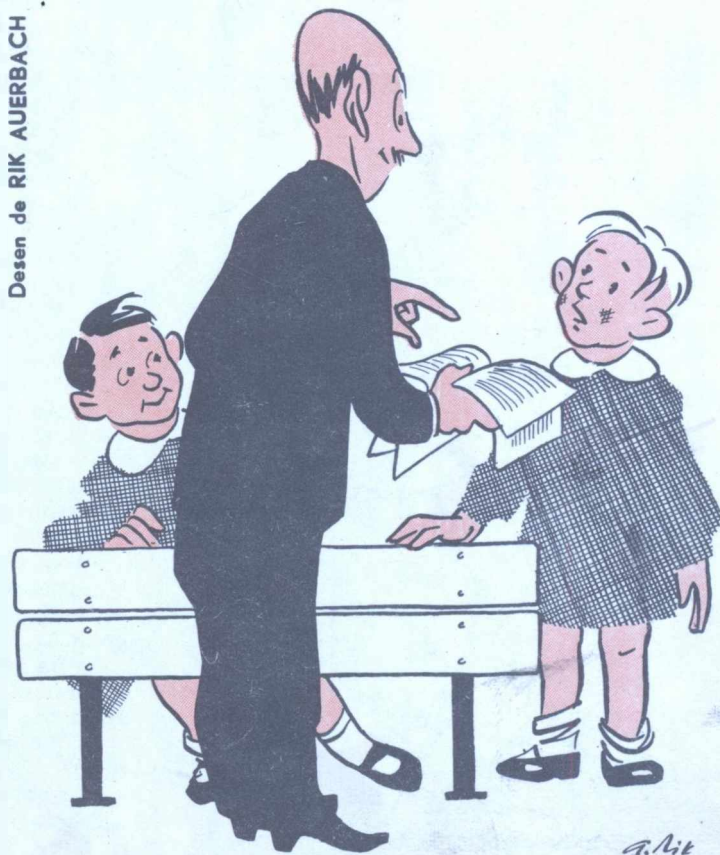
SADI RUDEANU



— Ești un birocrat!
— Cum îndrăznești? Dă-mi asta în scris și depune la registratură!



Desen de RIK AUERBACH



— Spune, Nicule, te-ajută cineva la lecții?
— Mămica mă ajută, că singur nu-l pot convinge pe tata să mi le facă!

de mediocritas

Mediocrul, încă din copilărie,
Se „formează“, face o „ucenicie“.
Ca școlar, de pildă, nu se prea „uzează“,
Ia un cinci, cu chinuri, care îl salvează.
După ani de zile, devenit matur,
Nu-l interesează ce e prinprejur.
Vine la uzină, el nu absentează,
Nici nu dă rebuturi, nici nu progresează.
Nu realizează „calitate primă“,
În schimb, peste normă... nu dă o centimă.
Dacă „mediocrul“ este inginer
Stă și vegetează pe vreun șantier
Sau ferit de soare și intemperii
În birou „procură“ coșului hirtii...
De-i sportiv, eroul slovelor prezente
Nu se prea „consumă“ la antrenamente;
Frecventează baluri și restaurante,
Pierde nopți adesea și pozează-n fante,
Prin concursuri dinsul „scoate“ greu de tot
Cite-o performanță să rămână-n „lot“...
Sînt și barzi, firește, cu sau fără plete,
Care cîntă viața-n versuri desuete.
Fără fantesie, verovă, conținut,
După trei decenii sînt tot la-nceput.
Dar oricum v-ar pare, amuzant sau trist,
Mediocrul este un... echilibrat.
Pe o strîmă trasă între rău și bine
Nu înaintează, că abia se ține!
Cînd e vorba însă de-un „ce“ personal,
Chestia se schimbă. Faptu-i colossal!
Individul nostru calm, vegetativ,
Repede devine drîz și agresiv,
Ceea ce înseamnă c-are calitatea
Să-și trateze singur... mediocritatea.

AL. COTROBI



Fără cuvinte

Desen de GH. CHIRIAC

UNA BOACĂNĂ

CINE SAPĂ GROAPA ALTUIA

Treceam într-o seară pe o uliță din Vișeu de Sus unde tocmai sosisem să-mi văd niște rude. Pășeam repede cu gîndul la bucuria revederii, cînd deodată aud un glas:

— Mă Ionică mă, ia mai strigă mă!

Am întors capul să văd cine vorbește, dar în spatele meu nimeni. Nedumerit, am dat să-mi continui drumul, cînd deodată auzii un al doilea glas:

— Mai strigă și tu, mă Gicule, că eu am răgușit!

M-am oprit locului și am întors brusc capul. Dar nimic. În jurul meu, nici țipenie. Între timp, conversația nevăzuților continua:

— La tine cum e, mă Ionică?

— Mă, Gicule, de ce să mint, e cald...

— Nici la mine nu e frig! Dacă n-ar fi bezna asta ar mai merge...

— Da, și trebuie să stai înțepenit... E rău că nu poți face nici o mișcare...

Încremenisem și o sudoare rece îmi acoperea fruntea. Aveam halucinații sau auzeam niște morți vorbind? Înțepeniți, beznă, nici unul nu poate să facă o mișcare...

— Mă, Gicule, oare ne aude cineva?

— Dracu ne aude, la ora asta!

Asta-i! mă gîndii eu. Morți. Și au nimerit în iad, bieții. Mă apucase un tremur și-mi clănțăneau dinții în gură.

— Ai o țigară, Gicule?

— Am, mă!

— Și eu! Avem noroc! Mai trece timpul.

Care va să zică, mi-am spus, și în iad se fumează! Tot e bine.

— Ai aprins?

— Nu mă, nu știu ce dracu au chibriturile astea că se rup sau nu iau foc...

Ia uite, dom'le! Și acolo au chibrituri proaste. Pesemne că încă n-au ajuns la ei chibriturile astea grozave de 20 de bani cutia.

— Să știi, mă Gicule, se auzi din nou glasul mortului, nici nu visam azi la prînz că în loc să ajung acasă o să ajung în groapă!

— Da' eu?

Săracii, îmi spusei eu, au murit prin accident. Bieții de ei...

— Mă, da' eu zic să mai facem un efort să ieșim...

— Să-ncercăm!

Cînd am auzit că vor să iasă, am crezut că leșin. Mi-a înghețat sîngele în vine și de groază am început să urlu. Cu un ultim efort m-am smuls din loc cu gîndul s-o iau la goană. Dar n-am făcut decît doi

pași. În fața mea, pe drum era o rogojină. Cînd am pus piciorul pe ea, am simțit că-mi fuge pămîntul de sub picioare și m-am prăbușit în adînc. Cînd m-am dezmeticit, mi-am dat seama că mă aflu într-o groapă. Deodată auzii glasurile din nou.

— Mă Gicule, parcă am auzit un urlat și o bufnitură.

— Da! Să știi că a mai intrat unul...

— Care ești ăla mă? rosti Gicu.

— Eu sînt, nene! răspunsei sufocat...

— Ai căzut în groapă, mă?

— Căzut...

— Trage rogojina peste cap, mă, să nu te ningă...

Care va să zică de aceea nu-i vedeam.

— Mă, eu sînt Petrovai Gheorghe.

— Și eu sînt Simion Ion, spuse celălalt...

— Îmi pare bine de cunoștință! strigai eu și-mi spusei numele. Dar de cînd stați aici, măi fraților?

— De vreo trei ore! Am călcat pe rogojină și ne-am dus!

— Dar ce-i cu gropile astea? Astea-s bancuri? Dă-o dracului... Am tras o spaimă...

— Nici un banc! răspunse Gicu. T.R.C.L.-ul a săpat gropile astea de vreo lună ca să pună stîlpi pentru electricitate și pe urmă a acoperit gropile cu rogojini...

— Deștepți băieții! Parc-au făcut vînătoare de lupi...

— Da, dar uite că vinează cetățeni... Care cum pune piciorul pe rogojină, zdup în groapă...

— Mă, oameni buni, hai să strigăm toți trei odată poate ne aude cineva... Și nu vă



Ilustrație de A. ANDRONIC

mai acoperiți cu rogojina că băgați spaima în oameni...

La comanda mea, unu, doi, trei, am strigat toți la unison. În sfîrșit ne-au auzit niște oameni și ne-au scos. Le-am strîns mîna celor doi „morți“.

— Fraților, mă bucur că vă văd. Și-mi pare bine că ați înviat!

— Ca să vezi, făcu unul din ei, că nu-i adevărată zicala aia...

— Care?

— Aia „mortul de la groapă nu se mai întoarce“! Uite că se-ntoarce...

A fost nevoie să aibă loc această „îngropăciune“, pentru ca în Vișeu de Sus T.R.C.L.-ul Maramureș să ia, în sfîrșit, măsuri să toarne ciment în gropi și să planteze și stîlpii. În orice caz, sistemul acesta de lucru al T.R.C.L.-ului care a lăsat mai mult de o lună gropile acoperite cu rogojini în așa fel încît cetățenii să cadă în ele este cu totul original. Ori te pomenești că au vrut să transforme Vișeu de Sus... în Vișeu de Jos?

SORIN RĂȘCANU

Sărăcii de ei...

Ilustrație de V. CRIVĂȚ

de SILVIU GEORGESCU



Asta e! Ce mai încoace-încolo: i-au mîncat lupii... Azi-mîine, o să citim și la gazeta de perete a comunei: „Mai mulți lupi rămași încă neidentificați, au devorat acum o lună și jumătate, la intrarea în comuna noastră pe tinerii învățători Roșu Cornel, Gherghina Elena și Secoșan Rodica. După cele trei perechi de bocanci nou-nouți, din piele maro, găsite în dreptul kilometru-

lui A, se presupune că nici unul dintre lupi nu s-a potrivit la picior cu vreuna dintre victime. Toți trei (devorații, nu lupii) erau proaspeți absolvenți ai Institutului pedagogic din Arad și fuseseră repartizați de către Secția Învățămînt a Sfatului popular al regiunii Banat la Școala de șapte ani din comuna noastră — săracii!

Pătrunși de însemnătatea pe care o avea prezentarea lor cît mai netîrziată la posturi, chiar în aceeași zi în care li s-au înmînat repartițiile, cîteștrei tinerii au pornit la drum — săracii!

Reconstituim după unele date peripețiile acestei nefericite călătorii:

„Încă din prima zi se stîrnise un vînt rece și-o ploaie! Anume parcă să înfrîngă plîm și cele mai avîntate elanuri.

O lună și jumătate s-au luptat bieții tineri cu drumurile... Sărăcii!

Primul drum l-au făcut la secția de învățămînt a sfatului regional.

— Tovarășii! a strigat inimosul învățător Roșu Cornel — Cum e cu puțință, tovarășii? Ne repartizați tocmai la Sichevița?... La dracu-n praznic, măi frate? Pentru asta am făcut doi ani „Institutul“? Pentru asta ne-am obișnuit cu Aradul?

— Și la Sichevița? a intervenit cineva, pe cine să trimitem la Sichevița?

— Treaba dumneavoastră. Aveți treizeci și cinci de absolvenți. Descurcați-vă!

Tovarășii de la sfat, însă, sînt niște încăpățînați. Pretind că s-au descurcat o dată. Și mai pretind că datorita de învățător a tovarășului Roșu...

— Da' ce, drepturi n-am? — Întrerupe acesta. Poftim, nu țîn cu orice preț să rămîn la Arad, dar măcar pentru București făceți-mi rost de un loc!

— Colegele dumitale, tovarășele Gherghina și Secoșan, gîndesc la fel cu dumneata?

— Nuuuu! — au replicat indignate cele două tinere învățătoare. Nici nu ne trece prin gînd. Noi sîntem pentru Arad...

A trecut mai bine de o lună și jumătate. La școala de șapte ani din Sichevița, cei trei tineri absolvenți ai Institutului pedagogic din Arad sînt așteptați cu nerăbdare. S-a organizat și o mică festivitate. Tovarășul profesor de desen, care în așteptarea tinerilor săi colegi predă, cu schimbul cînd Chimia, cînd „Luptele de la Rovine“, cînd „Teorema lui Pitagora“, a scris cu mîna lui o lozincă de bun sosît — săracu'!

Și dumnealor nici gînd să sosească. Noroc că acum cîteva zile, la intrarea în comună, li s-au găsit bocancii (trei perechi, nou-nouți, maro). Așa că... asta e! Ce mai încoace-n colo: i-au mîncat lupii — săracii!

P.S. Citim în fața „Universalului“ din Sichevița următorul anunț: „Cine a găsit în ziua de vineri 23 crt. 3 (trei) perechi bocanci nou-nouți, maro, f. șireturi este rugat cu frumosu' să-i predea tovarășului gestionar, căci au căzut din camionul cu marfă.“

Înseamnă că nu i-au mîncat lupii.

Omul care țipă

E-un personaj ciudat, dar mai există
Purtîndu-și pretutindeni faima tristă
Pe care i-o ghicești din prima clipă:
El este omul care țipă!

Unde lucrează (dacă are chef)
Indiferent de-i subaltern ori șef,
Nu de eforturi face el risipă
Nici nu prea are vreme... Dînsul țipă!

Cînd e acasă, toți vecinii știu...
În zori de zi sau nopțile tirziu,

Nu doarme din clădire o aripă
Căci dumnealui e treaz și (sigur) țipă.

Pe stadion apare chiar ades
Și țipă multșor, bine-nțeles...
El nu susține însă vre-o echipă
Esențialul e că țipă!

La ora asta, cu revista-n mînd
Eroul meu nu poate să rămîndă
Nici calm, nici potolît. Chiar luat în pripă
Îl caută pe autor și... țipă!

DOREL SCHOR

DUPĂ RECITAL
— De ce plîngi, colega?
Doar ai avut succes...
— Da, dar ai avut și
dumneata...



Desen de V. CRIVĂȚ

Adrese

fără adresă...

Între-o minunăție de vară, așa cum numai vara pot fi duminicile, trei bătași în ușa mi-au tulburat somnul. Am deschis, și în prag și-a făcut apariția jumătatea din comitetul nostru de bloc, adică al blocului nr. 9 din Piața Palatului. Mi-a explicat în câteva cuvinte scopul vizitei. Era vorba despre cumpărarea unor scule necesare uzinei blocului. Am plătit. Apoi jumătatea de comitet a plecat. Se oprea în dreptul fiecărui apartament, bătea de trei ori în ușa, spunea: „Sesam, deschide-te“, „Popescu, deschide-te“, sau „Ionescu, deschide-te“. Ionescu sau Popescu deschidea ușa, afla despre ce e vorba, plătea, primea chitanță, așa că, în decurs de două zile n-a rămas Sesam care să nu se deschidă, și care să nu achite cota pentru scule. Adică unul tot a rămas fără să plătească. După ce jumătatea de comitet a

bătut de trei ori în ușa acestui Sesam și i-a explicat despre ce este vorba, el a luat cuvântul:

— Tovarăși, puteți bate în ușa nu de trei ori, ci de 33 sau de 333 de ori, fiindcă tot nu plătesc. Legea spune că treaba aceasta intră în sarcina proprietarului. Eu sînt chiriaș. Așa că bateți de trei ori la ușa I.A.L.-ului.

A doua zi, jumătatea comitetului de bloc s-a întâlnit cu cealaltă jumătate și au hotărît să ceară explicații Sfatului popular raional Gheorghiu-Dej.

— Cine plătește sculele? a întrebat comitetul de bloc.

— Păi cine să le plătească? Ori, ori... E clar?

— Nu e clar

— Ei, dacă nu înțelegeți atîta lucru, să întrebăm la Sfatul popular al Capitalei, a decis Sfatul popular raional, mai cu seamă că „scule“ e o noțiune foarte largă.

Colectivul de jurisperiti al Sfatului popular al Capitalei s-a adunat într-o ședință extraordinară cu următoarea ordine de zi: punctul 1: „scule“, punctul 2: „cine plătește“.

S-a ajuns la concluzia că sculele sînt scule și că aceste scule trebuie să le plătească proprietarul, adică I.A.L.-ul, și în consecință locatarilor trebuie să li se resti-

tuie de urgență banii. De-altfel, adresa trimisă redacției ne anunța că Sfatul popular raional a fost înștiințat și că se vor lua măsuri pentru difuzare și conformare. Două luni am fost liniștiți, în sensul că locatarii își vor primi banii îndărăt. Am stat liniștiți două luni și în a treia lună nici n-am mai stat, nici n-am mai fost liniștiți, aflînd că locatarilor li s-a difuzat numai decizia, fără bani. Întrucît ei au plătit cota în bani și nu în decizii, așteptau o decizie ca să primească decizia în bani.

A trecut cît a trecut și ne-am adresat din nou Gospodăriei Locative a Sfatului popular raional:

— Tovarăși, oamenii așteaptă banii.

— Ei, dacă așteaptă e bine. Rău ar fi fost dacă n-ar mai fi vrut să aștepte. Așteptăm răspunsul de la Sfatul popular al Capitalei.

— Vi l-a trimis acum cîteva luni.

— Păi, nu-i de-ajuns să-l trimită. Trebuie să și ajungă. Și n-a ajuns.

— Cum așa? În atîtea luni nu v-a parvenit? Sîntem doar în era rachetelor!

— Da, dar Sfatul popular al Capitalei mai expediază adresele tot prin curier. Li s-a defectat racheta.

Ne adresăm Secțiunii de Gospodărie de pe lîngă Sfatul popular al Capitalei, și ne răspunde:

— Adresa? Ehe! de cînd am trimis-o! Locatarii au primit banii de mult. Probabil că i-au și cheltuit.

— Nu i-au cheltuit...

— Nu? Foarte bine! Cumpărarea e lucru mare. De ce să-i cheltuiască? Să-i depună la C.E.C. Să se asigure la A.D.A.S. contra incendiilor, contra accidentelor...

— Contra sculelor...

— Contra sculelor nu există asigurare.

— Dar contra birocrăției?

— La noi nu există contra birocrăției.

— Îmi dau seama. Nu există „contra“, există „pentru“.

— Tovarășe, noi am trimis adresa la raion.

De la raion ni se răspunde că n-au primit nimic. Nici chiriașii din blocul nr. 9 n-au primit nimic.

— Noi am trimis adresa.

— Noi n-am primit-o.

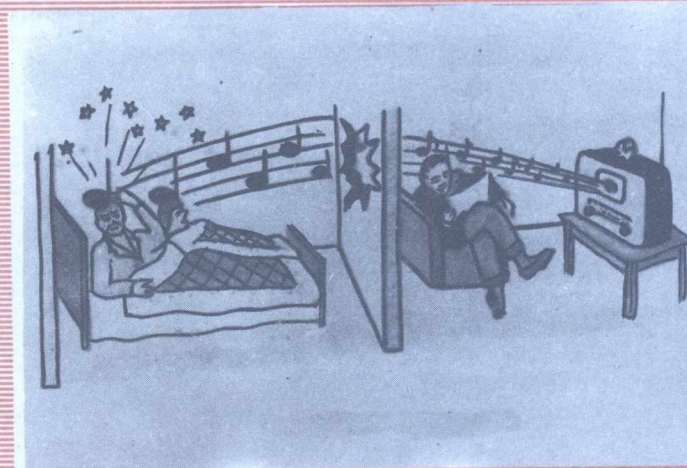
— Noi avem acoperire: am trimis-o.

— Noi avem acoperire: n-am primit-o.

Pînă una alta, am hotărît să trimitem noi adresa asta pe trei coloane. În felul acesta poate că o să primească fiecare cota ce i se cuvine...

AL. VIANU

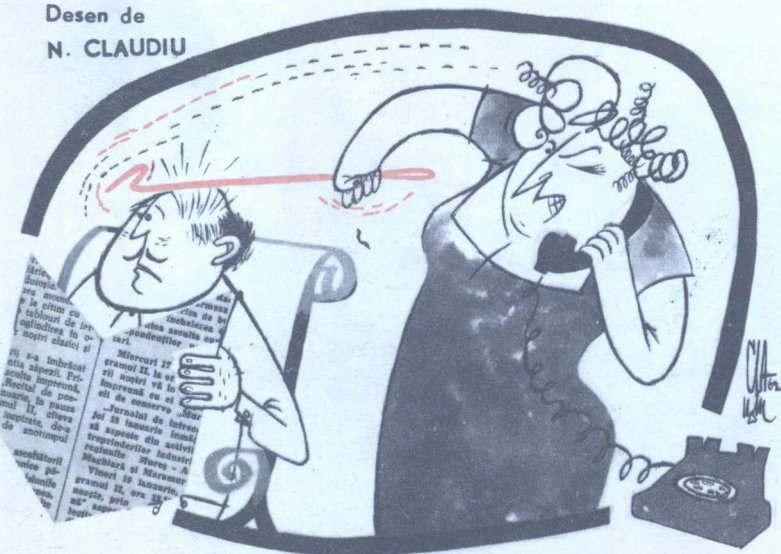
Desen de TÎRGĂ IOAN (tehnician)



„Muzică ușoară“

CARICATURI DIN EXPOZIȚIA CERCULUI DE ARTE PLASTICE DE PE LÎNGĂ CLUBUL MUNCITORESC AL SINDICATELOR DIN LUPENI

Desen de N. CLAUDIU



„Prezicătoarea“

— Nu, dudule! „Năică scump“ nu va putea veni la telefon! Îi va dura capul!

Epigrame

Unei gospodine

Se gătește, așară,
Timpul zboară neoprit,
Și n-ajunge niciodată
La mașina... de gătit!

Crîșan Constantinescu

Echipei „Dinamo“-Pitești, clasată ultima în categoria A

Că iscați doar deziluzii
V-o spun fără protocoale;
De ce trageți doar concluzii
Și nu vreți să trageți... goluri!

Aurel Codreanu

Unui weinburș

Pentru ce l-au dat afară?
E un amănunt ce-mi scapă...
Doar știa tabla-nmulțirii
...Ca pe apă!

Unui scriitor prea fecund

Constatai recent și eu
Adevărul izbitor:
Fiindcă scrie-așa... ușor
E citit atît de greu.

Grigore Po

Unui șef de secție

Cunosc un șef plin de pătrundere
Sever el ține Secția la punct,
Dar cînd e vorba de răspundere
Ar prefera să fie șef adjunct.

N. Păcal

(elev, Reșița)

Unei pictorițe

E o bună pictoriță
— O spun sincer, nu fac haz —
Dar culoarea nu-o aplică
Pe tablou, ci... pe obraz.
Croitorului meu
Cu amicul, croitorul,
Nu știu unde o s-ajung;

Carmen și gestionarul

— Versiune excepțională după Merimée și Aprozar —

Cînd t-apăru în cale blonda,
El suspină cu larg ecou:
„Ah!... parcă-i Carmen de la Ronda
Cînd cîntă ultimul tangoul!”
— Permiteți? zise el — iar fata:
— Adică ce vrei să-ți permit?
— Nimic!... am vrut să spun... dar gata!
Scuzați-mă c-am îndrăznit!

Văzînd profunda-i turburare,
Ea zise: — Fii mai temerar!
Eu sînt o fire visătoare!
Dar tu?
— Eu sînt gestionar!
Sînt sincer, vicii n-am ascunse
Și te respect în mod discret!
La care, Carmen îi răspunse:
— Respectă-mă mai pe concret!

El, observînd că-i fată fină,
Făcu un gest foarte spontan
Și-n loc să-i ia o savarină,
Îi cumpără un astrahan.
— Merge? îi spuse gugumanul —
Iar dînsa, cu un zîmbet stas:
— Da, unde merge astrahanul,
Eu cred că merge și un ceas!

În focul mării fascinații
De dorul ei, el se topea
Și, pentru a-i intra în grații,
Întra adesea... în teighea.
— Îți place opera, iubito?
O întrebă el c-un prilej.
— Vai, dragă, cum ai nimerit-ol!
Îmi place Tosca și Arpège!
Și, mai cu dorul și oftatul
Și mese doar la Athenée,
Din „Carmen” n-o scotea băiatul,
Iar ea-i zicea doar „Don José” —
Că-n calculele-i inodore
Prinsese vampa al său puls
N-o fi fost el „toreadore”
Da-n schimb era... vacă de mulș!

Dar într-o joi, ziua-nîlnirii,
Zadarnic l-așteptă la „ceas” —
Sosise ora despărțirii
Și clipa bunului rămas.
Și-a doua zi, mergînd să vadă
Ce-i cu al ei gestionar,
Oiti și nu-l venea să creadă
Era „-nchis pentru inventar”.

VALERIU FILIMON

În legătură cu varietatea de sortimente în materie de confecții pentru femei și bărbați apărută în ultima vreme în magazine.



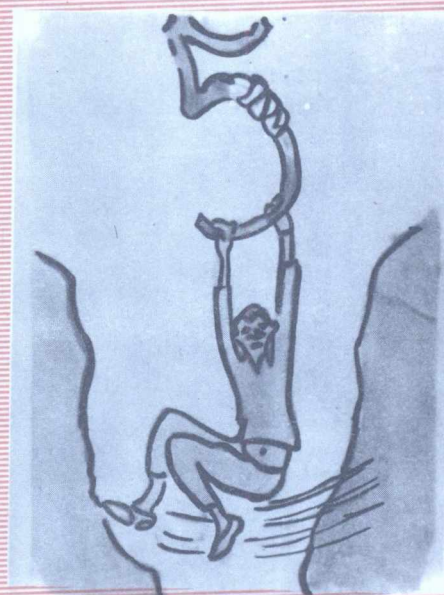
— Și cum, în ultima vreme te-ai îndrăgostit de cîntă ori?
— Da!... De cîte ori și-a cumpărat nevasta mea altă rochie de la „Confecția”
Desen de N. ARION

Desen de BACI KLARA (elev)



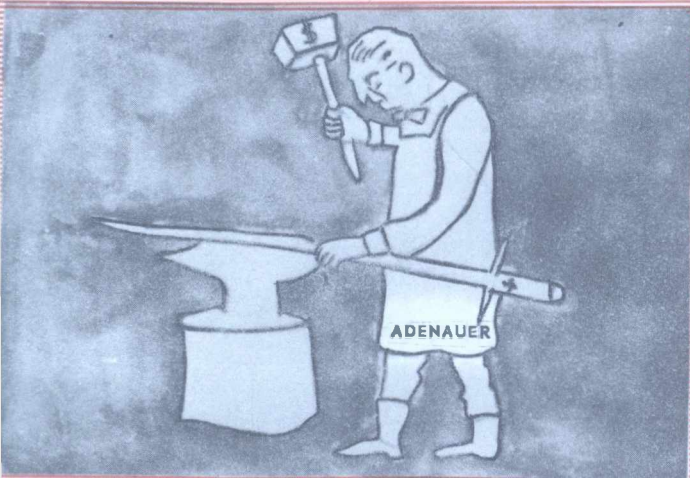
„Politețe”

Desen de RADU IOAN (elev)



„Hopul codașului la învățătură”

Desen de YASIU EUGEN (elev)



„Fierarul vest-german”

Poveste de actualitate

A nins afară toată ziua
Și se-așternu zăpada grea pe ramuri.
La gura sobei spune-un basm bunica
Și vîntul iernii vijie-sub geamuri.

Copiii stau și-ascultă-n timp ce ea
Cu voce tremurată, de bătrînă,
Le povestește cum... etcetera,
Și toarce-n tihnă caierul de lîină.

În sobă, cu reflexe violete
Ard buturugi în slăcări infernale.

Mai bine-ar fi să te oprești, poetel
Imaginile ți-s inactuale!

În primul rînd, bunica nu-i acasă:
Vorbește de „bugetul cultural”

La o ședință astăzi după masă,
Că-i deputată-n sfatul raional.

Copiii-ascultă basme, negreșit,
Dar... „vocea tremurată”? Nu-s de-acord!
E-o voce de maestru emerit
La pik-up, pe un disc „Electrecord”.

În fine, gura sobei, jarul, focul,
Își pierd aspectul lor semi-urban
E-amenajat grozav de bine blocul:
Are calorifer contemporan.

Din primele catrene, evident,
Prezența iernii, singură e vie;
Și asta doar cu un amendament:
Sub fulguri, o nouă poezie.

S.M. RUSU

GUVERNUL S.U.A. NU POATE SĂ EXPLICE DE CE, UNEORI, VASELE MILITARE AMERICANE INTRA ÎN APELE ALTOR STATE. ȘI TOTUȘI, EXPLICAȚIA E SIMPLĂ: AMERICANII NU SE SIMT DEMULT ÎN APELE LOR!

D IN ZONA DOLARULU

Desen de GH. CHIRIAC



Figuri preistorice

Colonialiștii portughezi au fost izgoniți din Goa



Știri ultrascurte

La Paris, a luat ființă o asociație intitulată „Asociația Franța-Katanga”. Asociația dorește ca Chombe să găsească în ea „unul din numeroasele sprijine de care are nevoie în Europa”. De ce are nevoie Chombe de numeroase sprijine în Europa? foarte simplu: pentru că în Katanga n-are nici unul!

În parlamentul danez s-a discutat de curind dacă soldații Danemarcei trebuie să-și spele singuri rufăria de corp, sau dacă pentru aceasta este nevoie să fie angajate spălătorese. În ciuda dezbaterilor furtunoase, pînă în prezent nu s-a luat nici o hotărîre. Cei mai mulți sînt însă de părere că, oricîte spălătorese s-ar angaja, tot nu pot fi spălate afacerile murdare ale N.A.T.O., în serviciul căreia activează și soldații danezi, cu rufele lor.

În orașul Albany (SUA) negrii au dobîndit de curind oarecare egalitate cu albi. Astfel, autoritățile de resort le-au recunoscut dreptul de a beneficia și ei de... închisoarea pentru albi. Așa că ce mai tura-vura, pușcăria stă la dispoziția tuturor negrilor care au poftă de libertate!

Un inspector de la Scotland Yard, Mr. James Gostling, a imprimat recent pe un disc microșion toate „trucurile clasice” folosite de gangsteri. Nu știm dacă discul este destinat bancherilor, pentru a

Magazinul de articole pentru clini din Bayerley Hills (Anglia), a pus recent în vînzare coliere de aur și blănuri de vizon pentru onor clientela canină. Se menționează că în magazin nu intră decît clini distinși care știu să dea din coadă. Și ai căror stăpîni știu să dea din buzunar.

O statistică sumară arată că în cursul anului 1961, în țările occidentale au murit mai multe persoane de foame decît din pricina accidentelor de circulație. E și normal: în capitalism, foamea nu-i un accident, deși are mare circulație...

„ATENTATUL”

Bancherul John gonind cu Cadillac-ul (Cînd tocmai își făcea efect coniacul) A omorît un negru ce trecea În treaba lui, cuminte, pe șosea.

Un polișt și-a întocmit raportul Și vinovat a fost, desigur... mortul: Negrul, ne spune poliștul Bill, S-a aruncat sub automobil La-nțetăierea dintre magistrale;

Nutrînd precis intenții criminale. A doua zi, cu trîmbițe și surle, Întreaga presă a-nceput să urle Cum că un negru-roșu-a atentat La viața unui membru din Senat.

GH. FILIP

FEL DE FEL TOATE LA FEL

Galileu la licitație!
Un oarecare Jean Devray din Paris și-a pus în cap să facă rost de gologani. În acest scop, el a pus „pe piață” colecția de exemplare rare pe care o posedă. Se vinde la licitație autograful lui Galileu, al lui Molière, manuscrise ale lui Blaise Pascal, în total 315 piese. Într-un minut, autograful lui Galileu poate deveni proprietatea unui fabricant de cîrnați, sau al unui copil rîzghiat. Se pare însă că cele mai multe piese au fost cumpărate de revînzători, care încearcă să le „scoată” peste ocean. A calculat Galileu că pămîntul se învîrtește, dar cîte învîrțeli s-or face pe pămînt cu semnătura lui — asta n-a mai putut calcula!

Non olet
Din cauza gazelor toxice produse de industria locală, școlarii din Arance (Franța) au fost obligați să vină la școală cu masca de gaze. Mirosul greu, obligă și pe ceilalți cetățeni să circule cu masca la ei. Numai proprietarul fabricii care, de-altfel, nu locuiește la Arance, declară că pe el mirosul nu-l deranjează. Încă o dovadă că banul n-are miros...

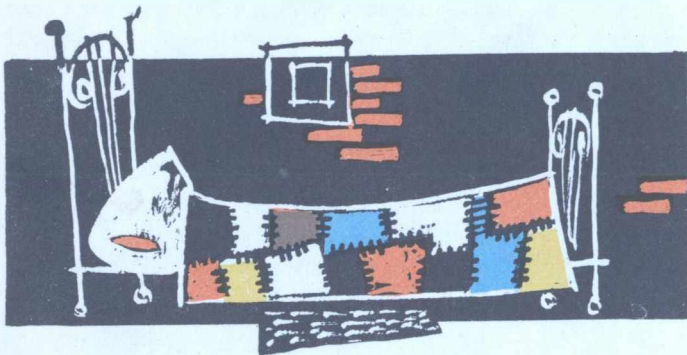
Prețul de cost al sărutului
Actrița Hedy Lamarr, care a fost fotografiată sărutîndu-și partenerul și publicată pe coperta unei cărți americane, s-a adresat deunăzi editurii, pentru a-i cere... drepturi de autor. Pretențiile artistei nu-s mari: un milion dolari, „fînînd seama atît de faptul că publicarea unui asemenea sărut îi compromise reputația”, cît și de faptul că sărutul este un sărut artistic. În ziarele burgheze, știrea a apărut sub titlul „Cu sărutul artistic se poate cîștiga o sumă frumoasă”. Va să zică e clar de ce mor de foame atîtea milioane de șomeri americani: probabil încă n-au învățat să sărute artistic!

Cumpărați cartofi frumoși!
Cartofii n-au nici în clin, nici în mîneacă cu estetica. Pornind de la acest evident adevăr, guvernul englez a instituit cu toată seriozitatea o comisie care să studieze problema punerii în comerț numai a cartofilor estetici. Cei inestetici să rămînă pentru consumul producătorilor. În felul acesta guvernul declară că speră să satisfacă o mare dorință a populației, și să satisfacă o mare dorință a populației



Desen de N. NEGREA

— „Cu ce ai venit, tubitule?”
— „Cu... picioarele”



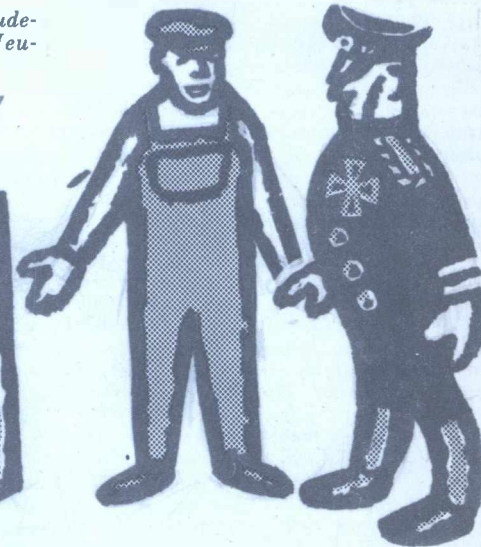
rilor pentru a-și face o idee despre societate...

O statistică recentă arată că, în America, la fiecare șase medici, al șaptelea este urmărit de pacienți pentru efectuarea unor operații nereușite. Asta, deoarece medicii nu-i operează pe pacienți ca să-i facă sănătoși. Li operează ca să le ia banii...

În cursul convorbirilor cu președintele S.U.A., cancelarul Adenauer a lăsat să se înțeleagă că el cere arme atomice numai din dorința de a putea ulterior să participe la dezarmare. Vorba ceea, dă-i lupului dinți, pentru că altfel nu poate să se facă vegetarian...

Desen de A. PAVEN

Opinia publică mondială cere judecarea criminalului de război Heusinger



— Luați loc, Herr Heusinger, războiul trecut trebuie să vă fi obosit!!

DESPRE ASASINII DIN CADRUL OAS S-A ANUNȚAT CĂ PE VIITOR POLIȚIA FRANCEZĂ NU-I VA MAI TOLERA.
ÎI VA TOLERA CHIAR... GUVERNULI

„D E Î N C H I R I A T U N P A T”

Firește, în „patria libertăților”, oricine are dreptul să stea într-un palat. Iar cine n-are palat, are dreptul să stea într-un apartament. Cine n-are apartament, are dreptul să aibă o cameră, cine n-are cameră are dreptul să aibă un pat, iar cine n-are nimic, are dreptul să n-aiibă nimic. Acesta este principiul suprem și inalienabil al marilor «libertăți» capitaliste, de care dacă te atingi faci crimă de „lăs-majestate”.

Parisul e plin de cei care beneficiază efectiv de dreptul de a nu avea nimic. Ei cutreieră ziua străzile orașului, așteptînd cu inima strînsă sosirea serii, moment în care un instinct ciudat îndeamnă omul să se lungească într-un pat. Atunci, omul nostru se îndreaptă spre cartierele marginase, unde o dată cu lăsarea întinericului apar îmbietoare anunțuri:

„De închiriat un pat modest. A se adresa aici.”

Un pat modest este exact ce-și poate dori cel care n-are dreptul să viseze o cameră adevărată. Un pat modest înseamnă pat, saltea și plapumă. E mai mult decît un pat gol-goluț, și nu cu mult mai puțin decît un pat luxos mobilat, unde luxul poate să meargă pînă într-acolo, încît patul să aibă chiar și cearșaf!

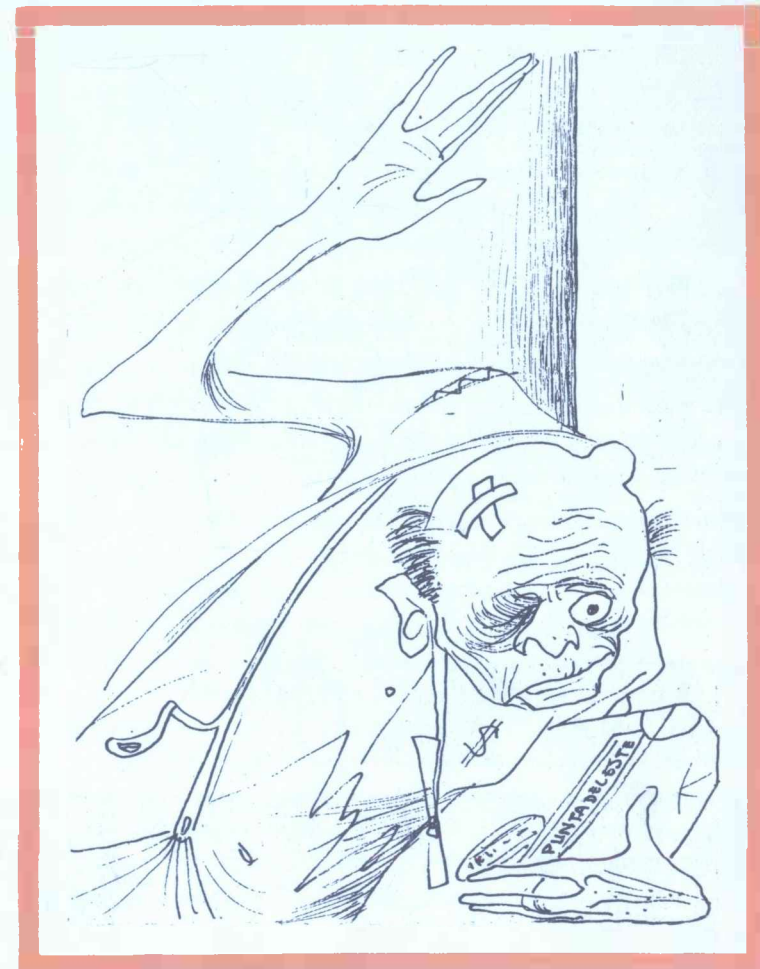
Dacă tîrgul a fost încheiat, omul dă banii (paturile modeste se plătesc anticipat) și se culcă, visînd cu jînd la strămoșul său preistoric, norocosul om al peșterilor. Fericitul ăsta una, două, se instalează într-o peșteră și gata. Ce-i drept, pe atunci nu se găseau decît peșteri nemobilate dar erau absolut gratuite, ceea ce e mai avantajos decît cel mai ieftin pat modest. Și în orice caz trebuie să fi fost peșteri

berechet. Astăzi însă peșterile nu le mai găsești ușor. Parcă le-a înghițit pămîntul. De aceea, oamenii civilizației moderne trebuie să-și rezolve în chip modern și civilizat problema locuinței. Un exemplu relata deunăzi ziarul „l'Humanité” arătînd că cetățeanul Juan San locuiește împreună cu familia sa, compusă din cinci persoane, în autobuzele parcate ici-colo peste noapte. Asta zic și eu chili-pir! Alții n-au asemenea noroc. Așa, tot în capitala Franței, un oarecare a dormit o noapte într-un W.C. Noaptea următoare însă l-au prins și nu l-au mai lăsat înăuntru mai mult de un sfert de ceas. Nici cît să ațipești! Despre altul, relatau ziarele nu demult, aflîndu-se într-un oraș de provincie, s-a prefăcut mort, și s-a lăsat transportat la morgă, unde a dormit împărătește o noapte întreagă, laol-

altă cu celelalte cadavre, adevărate. Dimineață, personalul și-a dat seama de greșeala făcută și l-a alungat, punîndu-i în vedere că pe viitor, la morgă n-o să fie primit nici mort! În unele părți, a ajuns o problemă faptul că anumiți cetățeni fără locuință, în disperare de cauză, caută să se strecoare în mod fraudulos în pușcării. Poliția a prins mai multe cazuri de acest fel. Ceea ce a pus justiția în mare încurcătură. Să-i condamne la închisoare? Înseamnă să le dea satisfacție! Și i-a condamnat la... libertate.

Situația locuințelor este atît de tristă, încît plîn și un ziar cu vădite simpatii capitaliste, scria deunăzi: „În condiții de civilizație, ar trebui ca fiecare francez să primească măcar un pat, dacă n-are”. Ce se întîmplă cu cei care nu sînt francezi, nu se precizează.

P.T.G.



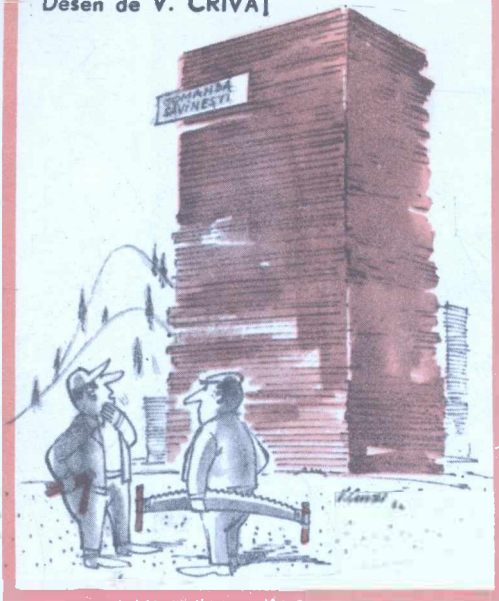
„Victoria” lui Rusk la Punta del Este, victoria ... lui Pirrus!

Desen de CIK DAMADIAN

COLONIALIȘTII ENGLEZI SUSȚIN CĂ POPULAȚIA GUYANEI BRITANICE ARE APROAPE ACELEAȘI DREPTURI CU ENGLEZII DIN METROPOLĂ.
CU SINGURA DEOSEBIRE CĂ ACEȘTIA AU O COLONIE ÎN GUYANA, PE CÎND GUYANA N-ARE NICI O COLONIE ÎN... ANGLIA!

...a rândul de la fabrica de timpurie „Bisfrița” circa 5.000 m. p. parchet pe care l-a comandat.

Desen de V. CRIVĂȚ



— Ar fi trebuit totuși să-și ridice comanda, să nu zică lumea că le lipsește... cheres-teaua l...

„LENEA E CUCOANĂ MARE”

CEASUL

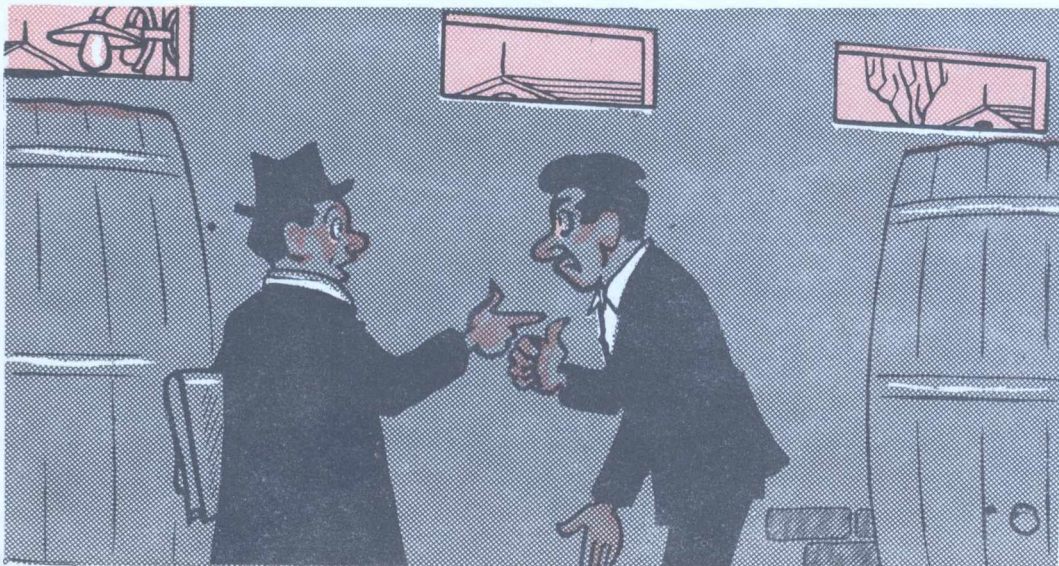
Ceasul, lung a Țirtit:
— Încă nu mi te-ai trezit?
Dar o mină de pe pat
S-a întins și l-a-nhățat
Și-ntr-o clipă, uite-așa
L-a pitit sub perna grea.
...Acum doarme liniștit
Zice că l-a... păcălit.

ÎNȚILNIRE

Cu aer de cucoană mare
Ieșise „lenea” la plimbare.
Și intilnind intimplător
Un trecător,
Se oferi, pe loc, să-i Ție
Tovărășie.
Dar omul, doar privi la ea
Și-a repezit-o cit colea:
— Ia vezi de treaba ta, că eu
Pot merge singur, nu mi-i greu.
Și-apoi Ți spun deschis așa:
Nu-mi place, soro, nutra ta!
În schimb vecinul meu, te știe
Și te-ar primi în ospete...
Atunci cumătra a oftat:
Nu pot!... Și el m-a alungat.

ION RUȘ

Serviciul de aprovizionare al fabricii de bere „Grivița” nu are grijă să achiziționeze becuri pentru înlocuirea celor arse.



— Aici se vede clar neglijența serviciului aprovizionării!
— Buni ochi trebuie să aveți dacă vedeți ceva în beznă asta!

Desen de FRED GHENĂDESCU

BRAVO MEȘTERE!

— Bravo, meștere Zaharia! Să-ți trăiască fruntașul și să obții noi succese în viitor!...

Președintele comitetului sindical îi strîngea mîna, colegii aplaudau, iar eu..., fruntașul care obținusem o realizare de 125,5%, mă îmbujorasem de emoție, în contrast cu meșterul Zaharia care se umfla în pene de-i țipau nasturii la halat.

— Țîncule, te-am adus și-aici... sper că n-ai să uiți cît am pus umărul ca să reușești, mai ales că am de gînd să te popularizez!

— Mai bine să ne gîndim cum pot să-mi păstrez calitatea și în luna următoare... Și dacă am putea, cred că la noi în echipă ar putea să ajungă și Ioniță la această depășire...

— Asta-i bună! Nici nu s-a rostogolit oul în cuiabar și a-nceput să învețe găina. Mă Țîncule, Ioniță n-are stofă, l-a-nfășat mă-sa-n nădragi, e împiedicat, are mulți timpi morți și...

— Ba el are stofă, dar depinde și de croitor!

— Mă, eu am un principiu, aleg unul și bun, și cu ăla merg direct la țîntă, m-ai înțeles?

Și meșterul Zaharia a plecat îmbufnat de lipsa mea de încredere. A doua zi, cînd lucrul era în toi, și strungul mă asculta cu precizie de ceasornic, apărui meșterul agitat.

— Oprește mașina și fugi la comitet să-ți ieși bonul pentru poza de la panou!

— Poza?

— Încă n-ai plecat, Țîncule? Vezi să nu se zgîrcească, și s-o faci cel puțin format A 4.

— Nu se poate să mă duc după orele de program?

— Ce-i vedetismul ăsta pe tine? Cum, încă mai stai de vorbă?

La comitet se discuta o problemă cu economiile și pînă-am primit bonul au trecut trei sferturi de oră, pînă-a semnat șeful contabil a mai trecut tot pe atîta, și cînd m-am înapoiat la strung, stegulețul de pe strung mă privea muștrător, în schimb mă compensa zîmbetul larg al meșterului Zaharia, care arăta triumfător la toți bonul pentru o fotografie „format A 4”. (Expresia era tipică meșterului care se inspirase din documentația tehnologică).

Schimbul doi m-a găsit cu mașina necurățată, făcînd eforturi să recîștig din timp. La spălător, meșterul Zaharia văzîndu-mă abătut îmi arătă prin geam panoul de onoare, dîndu-mi un ghiont...

— Țîncule, te-am urcat pe acoperiș! Nu m-a răbdat inima să nu-i spun șieu:
— Să mă bați în cuie bine, meștere, să nu cad de-acolo.

Acesta a fost de fapt începutul carierei mele de fruntaș popularizat de meșterul Zaharia.

A doua zi, la terminarea programului, Ioniță mă privea compătimitor și avea de ce. Pe graficul lui se înregistrase o depășire de 18%. Meșterul Zaharia, optimist ca întotdeauna, m-a luat de gît și mi-a dat de-nțele că problema graficului nu reprezenta mare lucru la ora aceea, problema principală era că vorbise cu instructorul brigăzii artistice să facă o scenetă pozitivă, în care fruntașii urmau să apară în carne și oase, și cum meșterul Zaharia merge la țîntă... eu eram destinat să fiu interpretul principal. E drept că eu mă joc cu piesele la strung... dar cu piesele de teatru... eu știu? Premiera a fost fixată, așa că acum trebuie să-mi învăț rolul. Meșterul știe textul, mai bine decît mine. Producția a trecut pe planul doi, esențialul este să nu am trac. Pentru mai multă siguranță mi-a dat ideea să prind textul de masa strungului ca din cînd în cînd să pot să-mi arunc ochii pe el. E drept că nu e rea ideea, schimb piesa, mișc căruciorul, mi-arunc ochii pe text, dar cînd mi-arunc ochii pe grafic uit tot ce-am învățat, mai ales cînd ajung la textul muzical care spune:

Meștere mă angajez
Șfatul bun să Ți-l urmez...

Și eu mă Țin de angajament, mai ales că meșterul a aranjat cu cabinetul tehnic să susțin la club o conferință cu subiectul... „Rezultate strălucite obținute în urma colaborării dintre meșter și etc... etc”.

De premieră am scăpat, că s-a aminorat spectacolul, cu conferința însă nu mai am somn nici noaptea. Creionul îl Țin pe suport, iar carnetul de notițe pe cutia „Norton” și notez mereu amănunte ce mi se par demne de relatat pentru a duce la succese în muncă. Ah!... Dacă aș putea să le aplic și eu... dar mai e meșterul Zaharia care are un cuvînt greu și care se ocupă de popularizarea mea. Ce vreți o dovadă mai concludentă decît încrederea ce mi-o arată? A făcut ce-a făcut și m-a înscris și la concursul „Drumeteii veseli”, avînd ca temă subiectul... „Metode noi în muncă aplicate în urma colaborării strînse dintre meșter și...”

S-a încheiat luna și am oftat ușurat. Graficul meu a rămas pironit la 101,3%. Am fost primul care l-am felicitat pe Ioniță care a realizat 126% și unde mai pui că nu l-a deznodat nimeni din nădragii văzuți de meșterul Zaharia. Numai de nu s-ar gîndi să-l popularizeze și pe el. Cît despre mine ce să vă mai spun, că acum am de spus meșterului Zaharia, care a și apărut în orizontul strungului lui Ioniță. Mă opresc în fața lui, cu un aer vinovat, dar Ți-ai găsit să pot începe primul: cum mă vede se entuziasmează:

— Ai văzut de unde sare iepurele? Ne-a copiat pas cu pas și iată roadele colaborării dintre...

— Meștere, a mers omul... vorba dumitale, direct la țîntă... În ce mă privește pe mine, experiență de fruntaș am, popularizat sînt, fotografia pentru panou o am gata făcută și încă format A 4, așa că nu-mi rămîne decît să muncesc intens pentru a-mi recîștiga titlul, ce zici meștere, ai să mă lași s-o fac?

— Eu? Am zis eu vreodată... m-am opus eu?... Mă Țîncule!...

— Atunci sînt sigur că reușesc, bravo meștere!

P. BUTUCESCU

Coop. „ELECTROBOBINAJUL” București

Din cauză că strada Moșoala din raiorul Bălcescu a fost pavată în anul 1957 în mod defectuos, apa se scurge în dreptul caselor cu nr. 55-57-59, făcând impracticabilă strada pe această porțiune.



Nu că facem noi tapaj
Dar văzând apa suvoale
Putem spune: „E-un pavaj
Cum vedem... apă de ploate!”

Deși la capul liniei 21, pe șoseaua Afumați, Statul Popular al Capitalei a pus niște plăci pe care scrie „Staționarea strict oprită”, totuși această dispoziție nu este respectată.



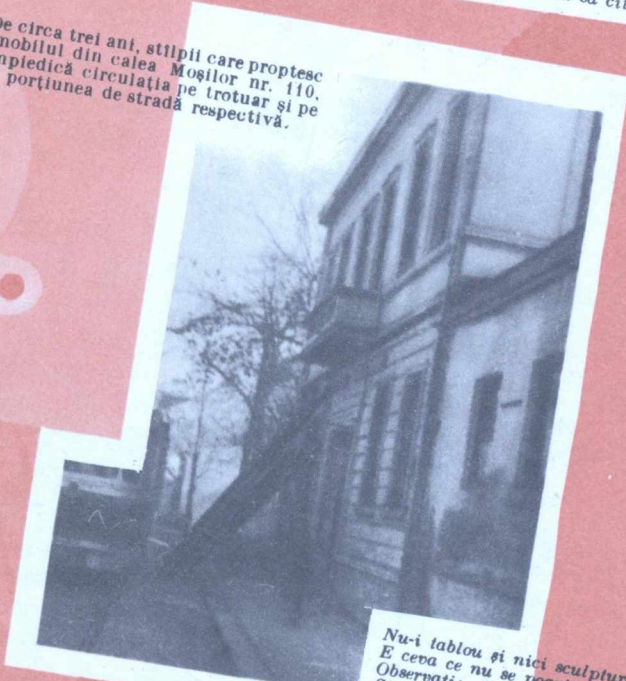
— O fi scris regulamentul
In drumarea e firească.
Dar (spunea contravenientul)
Căii nu știu să citească!

Trei luni au trecut de cînd I.R.C.R. a terminat reparațiile la imobilul din cal. Moșilor 78 și de cînd în curtea acestui imobil stau, părăsite, o serie de materiale rămase pradă intemperiilor:



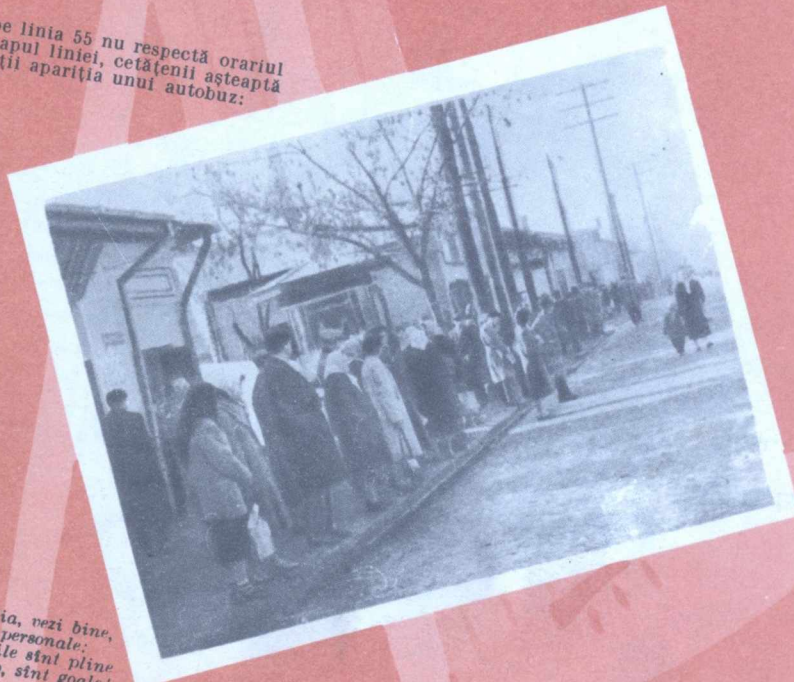
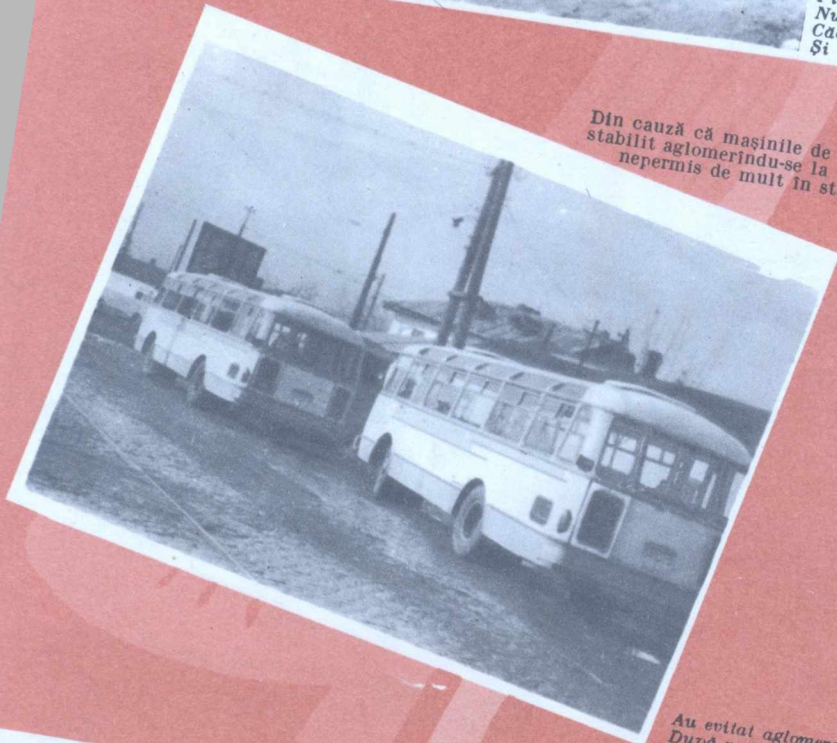
Fiindcă risipesc parale
Nu e cazul de osanale
Căci văd că repară case
Și că strică materiale.

De circa trei ani, stâlpi care proptesc imobilul din calea Moșilor nr. 110, împiedică circulația pe trotuar și pe porțiunea de stradă respectivă.



Nu-i tablou și nici sculptură
E ceva ce nu se poartă:
Observați: „Colț de natură”
Și-au lăsat-o... moartă!

Din cauză că mașinile de pe linia 55 nu respectă orarul stabilit aglomerîndu-se la capul liniei, cetățenii așteaptă nepermis de mult în stații apariția unui autobuz:



Au evitat aglomerația, vezi bine,
După metode foarte personale:
Vedeți, aici că stațiile sînt pline
Și-autobuzele, la cap, sînt goale!

ZÎMBIȚI VĂ ROG, DACĂ PUTEȚI • ZÎMBIȚI VĂ ROG, DACĂ PUTEȚI • ZÎMBIȚI VĂ ROG, DACĂ PUTEȚI

VARIATIUNI PE TEME CRITICE

Hai să-ți arăt
biblioteca noastră



Biblioteca din comuna Satu Nou (raionul Bacău) își are sediul într-o încăpere aflată în incinta depozitului de mărfuri al cooperativei. Ca să ajungi să vezi cărțile, trebuie mai întâi să-l vezi pe gestionarul cooperativei și să-l rogi să descuie

depozițul de mărfuri, în care, odată intrat, calea spre bibliotecă este liberă.

Dar de obicei nu totul este atât de simplu... De cele mai multe ori, gestionarul cooperativei, care de fapt n-are nici o vină în treaba asta, e ocupat cu diferite probleme de... larg consum, din care cauză n-are timp să se deplaseze pînă la depozit și să-l descuie. În asemenea cazuri, cei care vor să meargă la bibliotecă renunță de bună voie, dar siliți de împrejurări.

Este necesar ca biblioteca să fie mutată în altă parte, mai la îndemna cititorilor. Pentru că altfel e posibil să ne pomenim într-o bună zi că, intrînd în cooperativă, clienții să ceară:

— Dați-mi două kile de brînză, un kil de tobă, o jumătate kil de „Robinson Crusoe” și o litră de „20.000 de leghe sub mări”. Da' să fie proaspete!!!

Hop în sus și hop în jos

Sibiul este un oraș în care vizitatorii au ce admira. Excepție face însă o bună porțiune a străzii Kiev, care a fost lăsată să se deniveleze în asemenea măsură încît actualmente traseului respectiv nu i se mai potrivește numele de stradă. Oricum, altfel, da! E deci lesne de înțeles cît de anevoios este pentru locatarii străzii susmenționate să circule.

De aceea, în general, nici nu se poate spune că circulă. Înnoată cînd plouă și patinează mai mult sau mai puțin artistic cînd e îngheț.

Cei care nu cunosc aceste două discipline sportive stau în casă și așteaptă îndreptarea timpului și mai ales a străzii.

Mai cu seamă că îndreptarea străzii nu depinde de „timpul probabil de mline” ci de sfatul popular și nu „probabil” și

nici „de mline”. De mult!!!

În ceasul al 12-lea

În secția de ceasornicarie a cooperativei „Munca colectivă” din Pașcani, lucrează printre alții, Vasiliu Alexandru și Vasiliu Corneliu, fiul său.

Ambii au față de clienți o atitudine jignitoare, spre deosebire de atitudinea față de piesele componente ale ceasornicelor primite în reparație, față de care se poartă ca niște mame. Cum le văd, le mîngie și le string la piept... pentru totdeauna.

E de-ajuns să intre un ceas (nu o oră) pe mîna unuia dintre cei doi Vasiliu, și

gata! Un șurubel și o roțiță au și dispărut pe veci de la locul lor.

Acești doi ceasornicari, reprezentanți nedemni ai lui Cronos, au creat printre cetățenii ale căror ceasornice necesită reparații, o mare neîncredere. Posesorii de ceasuri defecte, în loc să intre în secția de ceasornicarie, preferă să treacă pe trotuarul celălalt unde, deși nu există o altă secție similară, nu există în schimb nici riscul să-ți fie golit ceasul de piese.

Într-o ceasornicarie, de obicei se spune: „vă rog să-mi puneți la punct ceasul!”

Ținînd însă seama de situația de față, clienții se abat de la formula obișnuită și, fără să mai intre în ceasornicarie, spun conducerii cooperativei: „vă rugăm, puneți la punct ceasornicarii!”

Minunea din baie

În cartierul Mărceni din Bicăz s-au ridicat o serie de blocuri, fiecare avînd cîte un număr. Cel cu numărul 10 posedă o „amuzantă” instalație în camerele de baie.

Cînd deschizi robinetul ori vine apă fierbinte, ori vine apă rece. Niciodată însă nu se știe dinainte acest amănunt, pentru care motivelelementul surpriză are un caracter permanent.

Ceea ce depășește în mod deosebit cotidianul îl constituie robinetul însuși care, deși montat direct în țeava de apă și nu la priză — curentează de regulă, provocînd celor care vor să facă baie, emoții electrocasnice.

Cînd se întîmplă ca uneori robinetul să nu curenteze de loc, nu curge nici apa, deși aceasta nu vine de la uzina electrică. Nu ne îndoiim că faptul în sine va suscita și curiozitatea specialiștilor, deoarece a locatarilor s-a epuizat de mult.

Cazul trebuie să fie cît mai grabnic soluționat, pentru că cine știe, cu timpul, s-ar putea ca aprinzînd lampa de pe noptieră, să se stingă aragazul!!!

DAN MANOLESCU



DESPRE EDUCAȚIE

Desene de NELL COBAR

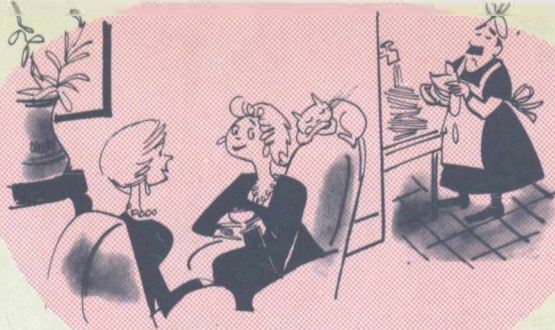


Fetița: — Eu de ce să nu port așa scurt?
— Mai ai răbdare să crești pentru așa ceva!...

Desen de I. DAVIDESCU



— Ce-o fi cu Ionescu de aleargă încoace și-ncolo?
— Se antrenează să poată fugi mai ușor de răspundere.



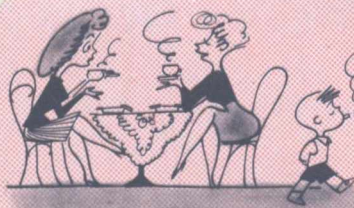
- Susținea că spălatul vaselor nu e o treabă pentru un bărbat și atunci, am găsit soluția!



- Sst!... Taci cu tata, taci cu tata! Nu e frumos s-o trezești pe mămică din somni!



Politeja exagerată...



- Cum? Îi lași cu țigara în gură de la vârsta asta?
- Cum îți închipui? Nu fumează țigări, ci chistoace mici de tot.



- Ce de înfimități și secrete îți spuni!... Hm, ce educație au unii oameni!



- De ce să fim certaj? Hai să ne împăcăm.
- Fie. Fă tu primul pas!

VERSURI DESPRE IARNĂ

Iartă-mă, tu, iarna mea frumoasă
Despre tine n-am vorbit prea des.
Tu, veneai cu viscole în casă
Și cu ghetete sparte, mai ales.

Nu știam ce tot aveai cu-ai mei
Chinuind săracii într-atât;
O, în anii aceia triști și grei
Toți desculții străzii te-au urât,

Săniușe n-alergau pe stradă,
Clopoștii doar plîngeau în gînd,
Singuratec, omul de săpădă
Fără jocuri, înnopta cîrînd,

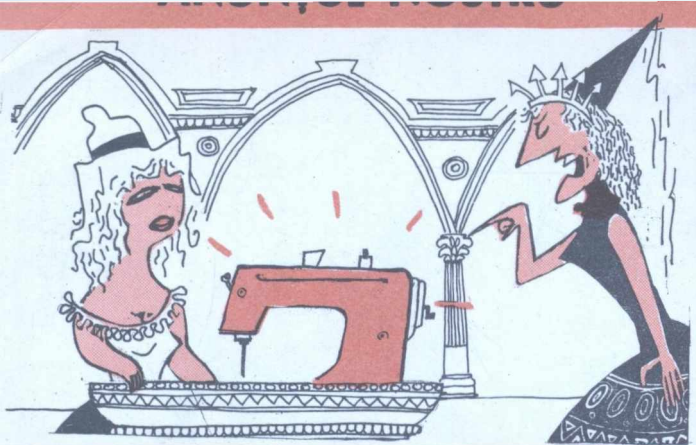
Nu eram atît de înțeleaptă
Să-nțeleg de ce e frig în casă:
Pentru ura-mi, de atunci, nedreaptă,
Iartă-mă, tu, iarna mea frumoasă.



Tovarășul Tomescu Ion, instructor cultural al C.S.L. Piatra Neamș nu se ocupă de instruirea brigăzilor artistice și echipelor de dansuri pe care le are în instructaj.



- Și cum, scrie acolo că eu nu mă ocup de dansuri?..



- În cinci minute, cenușereaso, să ne coși rochille de bal, auzi ??
- Nimic mai simplu, stăpână, doar mi-am reparat mașina la Cooperativa Metalo-Casnică III



Desen de AL. CLENCIU

- Găsesc că prea se bucură pentru o simplă remiză!
- E și firesc: A obținut-o în fața unui... maestru de șah!

DRAGĂ URZICO

URZICUȚO,

URZICO,

Spitalul unificat din Slatină are un administrator, pe Ciohodaru Vasile, și un contabil, pe Marcariu Mihai, care s-au... unificat în materie de folosire a autosalvării în scopuri care nu au nimic comun cu această mașină destinată unor acțiuni nobile.

Așa, de pildă, într-o zi au luat „Salvarea” și s-au repezit nițel până în comuna Măciuca pentru a cumpăra vin, după care au justificat că de fapt deplasarea au făcut-o pentru a verifica consumul specific de benzină. E drept că mașina a consumat benzina, dar ei nu asta au verificat. Ei au verificat vinul, pe care apoi l-au consumat după specific... Cel alb în timpul mesei și cel roșu după masă.

Ar trebui ca cei doi salariați ai Spitalului unificat din Slatina să nu mai profite de „Salvare”. Să profite în schimb că lucrează într-o instituție sanitară și să se... lecuiască!

Altfel n-au „salvare”!

NEAMȚU ION
str. Abatorului nr. 15
Slatina

DRAGĂ URZICO,

Avem să-ți spunem ceva: Direcția regională a economiei forestiere Tg. Mureș a rămas datoare multă vreme față de fabrica „Reconstrucția” din Piatra Neamț cu un rest de 500 m.c. deșeuri de lemn. Fără deșeuri de felul acesta nu putem lucra, deoarece din materiale d-astea face „Reconstrucția” produse de calitate. În plus, deșeurile pe care le primim de la D.R.E.F. Tg. Mureș sînt necojite, pentru care motiv nu le putem folosi. Acest fapt le știrbește, bineînțeles, denumirea care nici așa nu se bucură de mare prestigiu...

De aceea, vrem ca prin intermediul tău să facem D.R.E.F.-ului Tg. Mureș următoarea propunere: în loc să ne livreze deșeurile și cu întârziere și cu coajă, să ni le livreze și fără coajă și fără întârziere. Pentru ei nu-i mare lucru. E pentru noi!

Un grup de muncitori de la Fabrica „Reconstrucția”
Piatra Neamț

Acum cităva vreme conducerea cooperativei din Fetești a organizat o ședință de producție. Pentru a asigura o largă participare, organizatorii au făcut cunoscut celor care locuiesc la o depărtare mai mare că în punctul cutare, la ora cutare, va veni un camion care-i va transporta pînă la ușa sălii unde va avea loc ședința. Dar camionul n-a sosit la punctul fixat. A sosit doar un grup care s-a pus pe așteptat camionul care n-a venit.

Pînă la urmă, oamenii au pornit-o pe jos, apostolește, și au sosit într-un târziu la ședință. Frînți de oboseală, cu blacheurile tocite, dar cu simțul critic ascuțit.

E de dorit ca în viitor camionul să fie prezent în locul prevăzut. Îmi amintesc de filmul „Pe jos spre rai”. Mă rog, acolo, să zicem, nu se putea ajunge altfel. Dar la ședință?

M. VICTORIA
Constanța

URZICO DRAGĂ,

Mi-am cumpărat nu de mult o motoretă. Cînd mi-era lumea mai dragă și motoreta mai lustruită am suferit un accident de pe urma căruia m-am ales cu... roata din față ruptă. Dar nu de asta sînt supărat. Dimpotrivă... Vorba ceea, mai bine cu roata ruptă decît cu coasta.

Cum roata trebuia să fie înlocuită, m-am adresat cooperativei „Deservirea” din Cluj care, conform unui protocol semnat este obligată să pună la dispoziția publicului piese de schimb. Deși am făcut de citeva ori drumul pînă la „Deservirea” roata încă nu mi-a fost servită.

Așa că în prezent continui să am o motoretă cum nu-i alta pe lume. Cu o singură roată.

Pînă una, alta, bine ar fi dacă la „Deservirea” din Cluj s-ar găsi mai puțină lipsă de interes și mai multe piese de schimb.

Ar fi și mai avantajos!...

STANCIU NICOLAE
Str. Gh. Barițiu 80
Turda



Desen de AL. STOLARCEK Fără cuvinte



- Văd că n-ai nici o treabă, ți-am adus „Rebusul” să dezlegi niște „Incrucșate”!...
- Păi mîine la birou cu ce mă mai ocup ?!

CONCURS CU PREMII

Redacția noastră a organizat un concurs dotat cu premii. Iată lista cîștigătorilor, precum și premiile acordate.

Pe primul loc s-a clasat Comitetul de întreprindere al Combinatului Siderurgic din Hunedoara, care, la întrebarea pusă de redacție cu nr. 211 din 13 ianuarie 1960, cu privire la neacordarea drepturilor legale unui grup de muncitori cursanți ai liceului seral, nu a răspuns timp de 25 de luni. Pentru aceasta i s-a acordat ca premiu un sfînx din fontă, care, spre deosebire de cel egiptean, din piatră, poate că pînă la urmă va vorbi.

Premiul al doilea a fost cîștigat de conducerea Combinatului forestier din Vatra Dornei, care, din 24 martie 1960, continuă să nu răspundă la adresa noastră nr. 2265, în legătură cu unele neajunsuri pe care le au muncitorii forestieri. Drept premiu i s-a acordat un acvariu cu un mititel pui de somn.

Locul al treilea l-a ocupat Consiliul regional U.C.F.S. Maramureș care, nerăspunzînd adresei nr. 4095 din 31 mai 1960 privind o serie de favoritisme comise de subcolegiul arbitrilor de fotbal din raionul Vișeu, a marcat gol după gol cu ocazia fiecărei reveniri a noastre. I s-a acordat ca premiu dreptul la o lovitură de pedeapsă... în propria poartă.

După ce tuturor concurenților li s-a mai acordat suplimentar dreptul de a răspunde cu prima poștă, festivitatea de premiere a luat sfîrșit.

C. PETCULESCU



Stația la „NEA VASILIU”

Până să ajungă stație de autobuze, nea Vasiliu era simplu responsabil la un restaurant din Săvinești. Responsabil e și acum, dar nu mai e simplu, e complex. E și responsabil, e și stație și are și un vin, să nu mai vorbim! Mai bine să-l gustăm.

O să vă-ntrebați pesemne, cum poate un nea Vasiliu, fie el și responsabil, să ajungă stație de autobuze? Ei bine, poate. Poate, pentru că șoferii Chihaia, Stoleru, Măzăreanu, Tudor și Dărlingă, care fac cursa Piatra-Neamț—

Săvinești, l-au îndrăgit.

— Nea Vasiliu, dumneata ești pentru noi ca un tată, așa că să mai vină un „adio mamă”.

— Nea Vasiliu îi cunoaște bine, știe că pleacă în cursă, știe că șoferii nu au voie să bea în exercițiul funcțiunii, dar are el o vorbă:

— La mine în local, dumnealor nu sînt în exercițiul funcțiunii, că stau la masă, nu la volan. Și-apoi ăștia nu sînt începători. Au parcurs în localul meu 100.000 de litri fără reparații.

— În răstimp, călătorii așteaptă în stație aproximativ de o jumătate de oră. Stația e chiar în fața fabricii de relon. Există și tăblița: „Fabrica de relon”, dar tăblița cu stația „Nea Vasiliu... Cabernet” are parcă mai mult lipici.

— Într-un tîrziu, își fac apariția cele trei autobuze. Călătorii dau buzna înăuntru:

— De cînd vă așteptăm am înghețat.

— Mă miră, că după vorbă pari dezghețat, face sugubăț șoferul, prop-tindu-se cu minile de volan. Hai, grăbiți urcarea că n-o să stăm aici pînă la miezul nopții!... Măi, tu ăla scurtu', nu te aglomera la ușă, că nu-i ușa lui taică-tu!...

— Te rog să-l lași în pace pe taică-meu.

— Că nu-i ușa lui maică-ta!... E bine?... Și tu, ăla lungu', de lîngă ăla grasu', n-auzi?...
— N-auzi, măi grasule? Îți vorbește domn' șofer! sare taxatoarea Eremia.

— Nu știam că-mi vorbește mie, se scuză călătorul. Credeam că dumnealui are de-a face cu „grasa”, nu cu grasu'.

— Nu-i treaba dumitale cu cine are dumnealui de-a face, că nu ești codul familiei să-l calculezi cu cine are de-a face.

— Urcă mă, blegule! Nu tu, blegul celălalt, că te trăznesc o dată de te bag în viteza a patra!... Pricepi?

— Nu pricep, că nu cunosc meca-nical!...

— În celelalte autobuze situația se prezintă aproximativ la fel... În sfîrșit, autobuzele pornesc... E greu pînă pornesc, că pe urmă e imposibil să le mai oprești.

— Tovarășe, aici e stație. Nu oprești?

— Nu.

— Păi, eu aici locuiesc.

— Da? Bravo. Stai aproape. Și ai casă bună? Baie, hol? Acces la bucătărie?

— Nu-i cine știe ce.

— Păi atunci la ce să mai opresc? Să-ți faci inimă rea?

— Și autobuzul zboară.

— Tovarășe șofer, mai încet. Vrei să dăm de dracu'?

— Buff!...

— Am dat de dracu'!

— Pe naiba, am dat de șanț! Coborîrea și împingerea din spate... Hai, mai cu inimă. Un, doi, un, doi... hei-rupp... Gata! S-a rupt! Pană serioasă! S-a rupt cureaual!

— Ține mult?

— Păi țin de vreo cinci ani. Curea veche.

— De ce n-ai verificat motorul înainte de plecarea în cursă?

— Cum să-l verificăm? Să-l demon-tăm și să-l aducem în localul lui Nea Vasiliu? Că înainte de plecare abia dacă avem timp să ne verificăm nouă rezistența. Ce te superi, tovarășe? Dacă o biată găină are 200 de pene, să nu aibă ditamai autobuz măcar o pană?

— Între timp se apropie al doilea autobuz. Se apropie și se oprește.

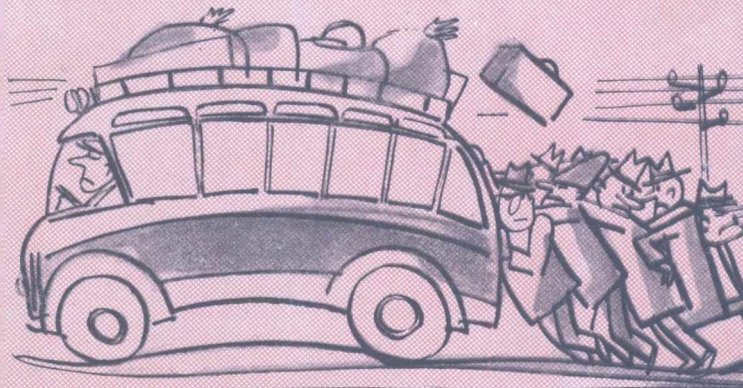
— Plecăm cu ăsta, fac călătorii.
— Dacă aveți fiecare cite 100 grame de benzină, urcați.

— De ce? Călătorim cu benzina cli-entului? În bilet intră și benzina.

— Ce folos că intră în bilet, dacă nu intră în rezervor. N-am avut timp să controlez, fiindcă nea Vasiliu vinde carburanți numai pentru forța motrică umană! Hai bă, care ai brichetă go-lește-o aici în rezervor!... Cum? Ei, dacă n-aveți dect chibrituri, dormiți în cîmp. Și ca să nu vă plictisiți, o să vă cîntăm „Cîntecul șoferului”. Măi Stolerule, cum e refrenul?

— Refrenul? Hai lelițo-n deal la vie.

— Hai! Dar cu cine lăsăm autobu-zele?... Stai măi, că nu-i ăsta cîntecul șoferului.



— Atunci ăsta e: „frunză verde și-o bujie”...

— Exact: Frunză verde și-o bujie, hai lelițo-n deal la vie! Oricum o întorcem tot la vie intrăm! Hei, călă-torilor, ajutați-ne voi, că nu plecați de aici pînă nu ne amintiți refrenul.

— Noi vă putem fredona cîntecul călătorilor.

— Bun și ăsta. Să-l auzim.

— Pîn' s-ajungi la Piatra Neamț mai întîi ajungi în șanț, dect cu șo-feri ca voi, mai curînd un car cu boi!...

— Bravo mă! În felul ăsta Piatra Neamț nu e departe. Cu cîntec, în-ainte marș!...

— Marș! Asta ziceam și noi...

I. AVIAN

ANDREI BART

BALADA DISTRIBUTORULUI GRABIT

Unii distribuitori ai întreprinderilor de panificație dau lipsă la cantită-țile predate centrelor de pline.

Trec chifle și cornuri în goand
Și-n zbor franzeleușele trec,
Rămii sănătoasă- cucoană
Și-n grabă semnează-mi că plec.

Cu gestionarele-ncete
Ce plinea agale-o primesc
Și-o numără prea pe-ndelete
Eu n-am timp să pierd. Mă grăbesc.

Eu știu unitatea spre care
Pornesc să duc plinea acum.

Un demon mă pune-n mișcare:
Ciubucul mă-ndeamnă la drum.

O, voi, dragi surori vînzătoare
Voi nu știți că-n inimă-mi țiu
Carnetul de note în care
Eu tot ce dau lipsă îmi scriu.

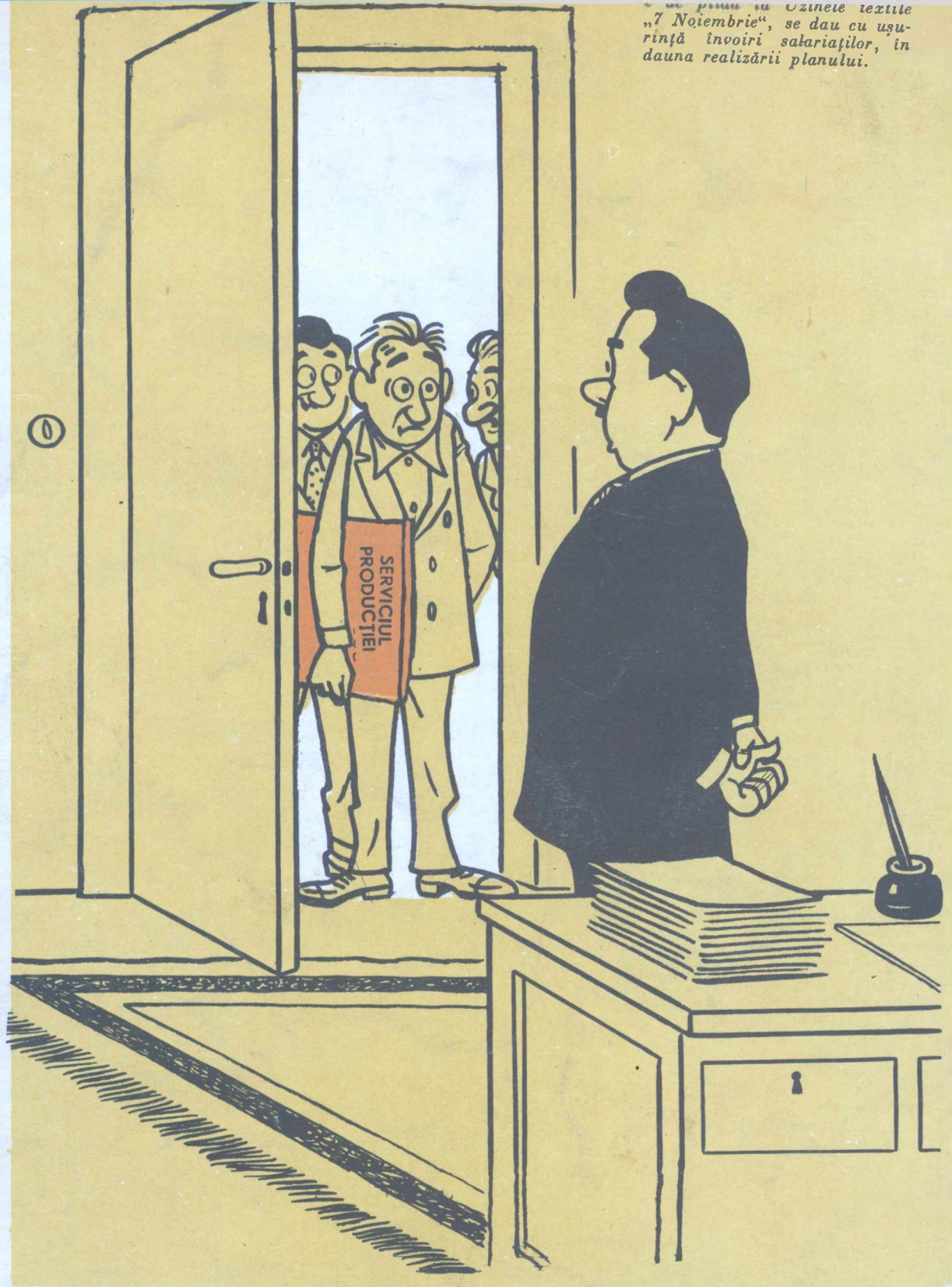
O-așa mi-este cursă: o goand
Și astfel franzelele trec:
Cu lipsă la număr, cucoană...
Hai, bonul semnează-mi, că plec!::



Desen de L. LIVADARU

— Mămicol! Și ăsta cine e?
— Bau-Bau...

... la pînă la Uzinele textile
„7 Noiembrie”, se dau cu ușu-
rință învoiri salariaților, în
dauna realizării planului.



Desen de FRED GHENĂDESCU

- Am rămas în urmă cu lucrul și știți, mă simt tare prost...
- Ei, dacă nu te simți bine, stai mîine acasă!

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția : Calea Victoriei nr. 25

Telefoane :

Securitatea 15.38.16 ;

Sala scrisori 14.60.24 ;

Secretariat de redacție

14.28.15 ;

Interurban 27

urzica

ANUL XIV • Nr. 3 • 15 FEBRUARIE 1962 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC